Jak nám byla ukradena světlá budoucnost a krátká analýza jak to vypadá se společenským vývojem dnes

Celý tento materiál je především o Rusku a není divu, protože právě Rusko dnes drží ve svých rukou budoucnost nás všech. Má k tomu historické předpoklady, sílu i dostatek zdrojů, a pokud svých možností nevyužije, čeká nás všechny digitální fašistický koncentrák. Lidé by si měli uvědomit, že ve fašismu žádný dům není dostatečně na kraji, jak hlásá jedno ruské přísloví, ve smyslu, to se mne netýká, já stojím mimo hlavní proud a vždy si najdu cestičku, jak se o sebe postarat.

Pojďme si znovu probrat alespoň některé (zdaleka ne všechny) aspekty toho, jak se měnil v Rusku život většiny lidí po Velké říjnové socialistické revoluci, což nemělo v tehdejším světě obdoby (a mělo to na něj obrovský dopad, především z hlediska životní úrovně obyčejných lidí) a jaký zvrat nastal po Stalinově smrti:

- **Likvidace negramotnosti (Likbez):** V carském Rusku byla většina obyvatelstva negramotná. Během dvou dekád po revoluci došlo k téměř stoprocentnímu opuštění analfabetismu. Z hlediska KSB jde o klíčový krok – zvýšení metodologické gramotnosti obyvatelstva, aby bylo schopno autonomního řízení.
- **Sociální výtahy a plná zaměstnanost:** Byl zcela eliminován fenomén strukturální nezaměstnanosti a bezdomovectví, které jsou v koncepčním pojetí brány jako nástroje ekonomického otroctví (skrze finanční páky).
- **Dostupnost kultury a vědy:** Vysoká kultura, divadlo, literatura a vědecké poznání přestaly být výsadou „elit“ a staly se masově dostupnými. Z hlediska KSB systém podporoval rozvoj tvůrčího potenciálu člověka.
- **Snižování cen (metodologický obrat v ekonomice)**

  Reálná kupní síla a životní úroveň zažily nejstabilnější růst v období tzv. stalinského ekonomického modelu. Skutečným faktickým ukazatelem nebylo nominální zvyšování platů (které v západním kapitalismu požírá inflace), ale **pravidelné roční snižování maloobchodních cen** základního zboží. Tento model byl založen na zvyšování efektivity výroby a snižování nákladovosti. Přebytek vytvořený technologickým pokrokem se promítal přímo do snížení cen pro koncové spotřebitele, což **reálně zvyšovalo životní úroveň všech vrstev současně**. Neboť cílem řízení nebylo, aby si někdo nacpal kapsy, ale aby byly v první řadě pokryty demograficky podmíněné potřeby obyvatel.

  Otázka nedostatku zboží jako nástroj řízení. Z hlediska KSB není chronický nedostatek spotřebního zboží v pozdějších dekádách (60. – 80. léta) odrazem „neschopnosti socialismu“, ale důsledkem specifického účelového řízení nejen na čtvrté (podle KSB) ekonomické prioritě zobecněných prostředků řízení/zbraní.

  Chruščovovy reformy a zavedení zisku. Po roce 1953 (a definitivně s Kosyginovou reformou v roce 1965) došlo **k opuštění schématu snižování nákladů.** Do sovětské ekonomiky byl uměle a účelově vnesen západní ukazatel „zisku“ a „rentability“ podniku, což následně napomohlo **vzniku umělého deficitu. Pro podniky začalo být nevýhodné vyrábět levné a trvanlivé zboží pro lidi, protože potřebovaly vykazovat finanční obraty** (Nepřipomíná vám to něco? Třeba ta dnešní tzv. „kurvítka“?!). Systém byl záměrně přeorientován tak, aby se v něm hromadil deficit, což následně vedlo k psychologické frustraci obyvatelstva a vytvoření podmínek pro pozdější likvidaci celého zřízení (přes nespokojenost s materiálním zabezpečením).
- **Zdravotní a sociální bezpečnost**

Bezplatná lékařská péče, budování sanatorií, lázeňská péče pro pracující a plošná prevence (zlepšení hygienických podmínek bydlení i na pracovištích, nalézání postupů předcházení vzniku nemocí) vedly k tomu, že se průměrem délky života SSSR v 50. a 60. letech plně vyrovnal nejvyspělejším státům světa. Na počátku 20. století byla průměrná délka života v carském Rusku extrémně nízká, **pohybovala se pod 40 lety.** Při pohledu na čistá historická data bez ideologizovaných politických komentářů vyniká fakt, že Sovětský svaz dokázal během několika desetiletí provést **nejrychlejší skok v prodloužení lidského života v moderní historii,** načež jako z udělání následovala strukturální stagnace od konce 60. let a hluboká ekonomicko-sociální krize po rozpadu státu.

Pokud očistíme data od nánosů ideologické propagandy, byl po VŘSR vybudován systém, který dokázal pro drtivou většinu obyvatel garantovat **základní existenční jistoty (bydlení, jídlo, práce, vzdělání, zdraví) na stabilní úrovni**, což eliminovalo strach z budoucnosti. Selhání v uspokojování sekundárních materiálních potřeb v pozdějším období nebylo systémovou vadou kolektivní synergie, nýbrž **důsledkem cílených změn** v metodice národohospodářského řízení po polovině 50. let.

Například historik Nikolaj Sergejevič Sapelkin argumentuje, že rozsáhlé infrastrukturní a průmyslové projekty nebyly pouhým „budováním těžkého průmyslu pro průmysl sám“, ale tvořily základní kostru pro **skokové a trvalé zvýšení životní úrovně celého národa**, která však byla po březnu 1953 (po smrti J. V. Stalina) záměrně demontována.

Z analýzy faktů, které uvádí Sapelkin ve svých přednáškách a videích (např. *Megaprojekty Stalinovy epochy (https://nabojpravdy.cz/06-prumysl/megaprojekty-stalinovy-epochy-jak-sovetskemu-narodu-ukradli-svetlou-budoucnost-titulky-cz/); Sovětský nejen ekonomický zázrak, ke kterému také vůbec nemuselo dojít, aneb ta skutečná svatá léta a jejich tvůrce J.V.Stalin (https://kob-forum.eu/2023/08/27/sovetsky-nejen-ekonomicky-zazrak-ke-kteremu-take-vubec-nemuselo-dojit-aneb-ta-skutecna-svata-leta-a-jejich-tvurce-j-v-stalin-od-nikolaje-sergejevice-sapelkina/)*, vyplývá několik zásadních bodů s velkým vlivem na životní úroveň obyvatel:

1. Provázanost megaprojektů s životním komfortem obyvatel

Sapelkin zdůrazňuje, že stalinské megaprojekty měly hluboký sociální rozměr. Nešlo jen o přehrady, kanály a metalurgické kombináty, ale o komplexní přetváření biosféry a životního prostoru:

- **Stalinský plán přeměny přírody:** Masivní výsadba lesních ochranných pásů, budování zavlažovacích kanálů a stovek vodních nádrží měly za cíl definitivně vymýtit sucha a hladomory, stabilizovat zemědělskou produkci a zajistit absolutní potravinovou bezpečnost pro každého občana.

  Cituji ze Sapelkinova videa o Megaprojektech Stalinovy epochy: *„Každý vysázený strom znamená vydobýt zpět ze zóny stepí, pouští a suchého větru úrodnou půdu. Ten plán byl přijat v roce 1948. V plánu bylo za 15 let přeměnit 120 miliónů hektarů půdy stepní zóny a znovu umožnit jejich obdělávání. Tedy území rovnající se dohromady rozloze současné Anglie, Francie, Itálie a Belgie. V důsledku toho, že jsme v 19. století přišli o značnou část lesů, které byly vykáceny, se snížila úroveň vody, což vedlo k ekologické katastrofě na území současné Lipecké, Voroněžské, části Belgorodské, Rostovské a Volgogradské oblasti, Krasnodarského a Stavropolského kraje. Všechna tato území byla tímto způsobem oživena a bylo možné je opět začít využívat. V souladu s tímto plánem mělo být vytvořeno osm státních ochranných lesních pásů v celkové délce asi 6 000 km, o ploše 110 000 hektarů. To už nebudeme porovnávat s žádným dalšími státy a zbytečně je děsit. Taková plocha lesů by umožnila*

plně toto území oživit. A jen za pět let rozvoje tohoto plánu jsme dosáhli těch nejvyšších ukazatelů. Výnos obilovin se u nás zvýšil o 80%. Výnos pícnin se zvýšil o 200%. Ve výrobě masa jsme udělali obrovský skok, v drůbežím a vepřovém o 100%, v hovězím o 80%, a to všechno jen díky realizaci toho plánu. Podle plánu naší vlády jsme do roku 1960 měli být plně potravinově soběstační a zvýšit export. ***Od roku 1953 byla realizace tohoto plánu pozastavena a nejen pozastavena, navíc se některé vysazené části lesů začaly kácet.*** *Bylo u nás zavřeno 570 stanic ochrany lesa."*

- **Dostupná a levná energie:** Hydroelektrárny a plošná elektrifikace neměly sloužit k obohacování korporací, ale k dodávkám levné energie do domácností, což radikálně měnilo každodenní život na venkově i ve městech.

2. Likvidace nestátního sektoru (družstev) jako zásah do životní úrovně

Zatímco západní historiografie často tvrdí, že v SSSR existoval výhradně rigidní státní sektor, Sapelkin dokládá reálná fakta, že v soukromém sektoru pracovalo asi 6 miliónů lidí. Existoval **rozsáhlý sektor výrobních družstev a artělů** (soukromo-kolektivního podnikání). Více než 140 000 těchto podniků a družstev bylo po reformách Chruščova zavřeno.

Tato družstva zajišťovala drtivou většinu lehkého průmyslu – vyráběla oblečení, nábytek, hračky, nádobí a první domácí spotřebiče.

3. Zrušení rozestavěných megaprojektů po roce 1953

Bezprostředně po Stalinově smrti (během několika týdnů až měsíců) došlo k **bleskovému zastavení nebo úplnému zrušení desítek klíčových megaprojektů**. Byly zastaveny projekty jako Sachalinský tunel, Transpolární magistrála, rozsáhlé zavlažovací systémy na jihu země a rozestavěné hydrocentrály.

Tyto projekty byly přitom ve vysokém stupni rozpracovanosti a měly po dokončení v 50. letech přinést obrovské snížení nákladů na dopravu, potraviny a suroviny. Podle Sapelkina mělo toto náhlé zrušení projektů na SSSR devastační dopad. Prostředky vložené do výstavby byly znehodnoceny, ekonomika ztratila plánovanou synergii a země se namísto technologické suverenity začala postupně přeorientovávat na export ropy a plynu (surovinovou závislost), což byl počátek pozdější stagnace.

4. Transformace moci a „krádež budoucnosti"

Po Stalinově smrti bylo narychlo zformováno nové vedení státu, které okamžitě opustilo kurz směřující k plné ekonomické a metodologické nezávislosti řadových občanů. Stalinský koncept počítal s tím, že se zkracováním pracovní doby (plánovalo se 5 až 6 hodin denně) a neustálým zlevňováním spotřebního koše uvolní tvůrčí potenciál lidí pro vzdělávání, vědu a samosprávu. Nové Chruščovovo vedení však zavedením západních ekonomických ukazatelů (orientace na finanční zisk podniku namísto snižování věcných nákladů) vytvořilo systém umělého nedostatku.

8. Bezdolarová obchodní zóna

Cituji Sapelkina z videa Megaprojekty Stalinovy epochy: *„Na jaře roku 1952 se v SSSR konala mezinárodní ekonomická konference. Zúčastnili se jí zástupci 49ti států. Jejím hlavním tématem bylo vytvoření bezdolarové obchodní zóny. Tato ekonomická konference byla velmi úspěšná a v roce 1953 měl být podepsán velký počet obchodních smluv a v témže roce se již na základě Stalinovy iniciativy konala ve filipínském hlavním městě Manile konference států Asie a Oceánie. V první polovině roku 1953 se podobné konference o zavedení režimu bezdolarového obchodu měly konat v Buenos Aires, na Filipínách a v Addis Abebě.* ***Po smrti vůdce se o těchto plánech nikdo více ani nezmínil.*** *A zde je nutné také zmínit, že v posledních týdnech svého života si Stalin vyžádal čísla o obchodu, neboť se*

zajímal o zahraniční ekonomické otázky. Navíc se na setkání s argentinským velvyslancem Leopoldem Bravem, které se konalo u Stalina 7. února 1953, mluvilo o tom, že je nutné ustoupit od exportu revoluce a přejít k exportu zboží a technologií. Stalin se ptal, co by si Argentina přála nakupovat. Kolik traktorů, zemědělské techniky a jiné produkce by bylo zapotřebí pro rozvoj ekonomiky tohoto jihoamerického státu. Všechno směřovalo k tomu, že by SSSR mohl začít obchodně expandovat do Latinské Ameriky. Rozšiřovali jsme tak svůj trh. Bezdolarový rublový trh! Na tomto setkání Stalin pronesl pozoruhodná slova: ‚Anglosasové si zvykli žít na úkor druhých, s touto politikou je třeba skončit.' Jenže se bohužel po Stalinově smrti skončilo s jinou politikou. Naši expanzi jsme přerušili, vzdali jsme se založení bezdolarové rublové obchodní zóny, uzavřeli jsme se pouze v rámci států socialistického tábora, RVHP a postupně jsme tak skomírali. Planetární trh jsme přenechali našemu globálnímu konkurentovi. A místo odstranění anglosaského modelu a jejich produkce došlo k jejich posílení."

A jak vypadá směřování ke světlé budoucnosti dnešního Ruska pod vedením V. V. Putina?

Skrze optiku Koncepce sociální bezpečnosti (KSB), historických faktů a analýzy globálního řízení je vidět, že **dnešní Ruská federace se nachází ve fázi složité a neukončené transformace, která se pokouší zvrátit důsledky plného podřízení se globálnímu prediktoru** (vrcholku elitářské pyramidy/světovému zákulisí/deep state – jak je komu libo, ve zkratce nadnárodnímu řízení) a obnovit alespoň do určité míry státní suverenitu. Otázkou jen zůstává, zda současné Rusko směřuje k obhajobě zájmů většiny/bolšinstva nebo zda si jen ruská státní „elita" chce uhájit svou základnu, aby ji globální „elita" nemohla převálcovat, a mít dostatečné nástroje v rukou, aby si mohla následně činit i nárok na zařazení se mezi tuto globální „elitu", a to vše na úkor životů i životní úrovně většiny/bolšinstva (rozdíl mezi globálními a státními „elitami" viz https://kob-forum.eu/2022/03/08/elity-v-davo-elitarske-spolecnosti/).

Z hlediska KSB a konceptuálního řízení lze současný Putinův kurz rozdělit do několika klíčových rovin, které odrážejí střet mezi národní suverenitou a globálním řízením:

1. **Likvidace jelcinského dědictví jako restart určité suverenity**

Chruščovův obrat v 50. letech znamenal počátek odpisu socialismu jako nositele koncepce antagonistické ke koncepci kapitalistické (obecněji davo-„elitářské"). Místo dalšího raketového rozvoje státu přišlo období chruščovského „tání", brežněvovské stagnace a gorbačovské přestavby. Zároveň byla na Západě účelově budována výkladní skříň, ovšem jen ve „vyspělých" státech. Tento proces odpisu socialismu vyvrcholil v 90. letech za B. N. Jelcina, kdy bylo Rusko již plně a nezastřeně integrováno do globálního (nejen finančního) systému na pozici neokoloniální ekonomiky, zcela závislé na americkém dolaru a některých západních technologiích v té míře, v jaké byly za socialismu plánovitě dušeny nebo později již otevřeně likvidovány.

Konec divoké fáze kapitalismu: Putin po svém nástupu v roce 2000 fakticky zlikvidoval divokou fázi jelcinského kapitalismu a podřídil strategická odvětví (zejména energetiku jako Gazprom a Rosněfť) státním zájmům, ve smyslu širšího konsensu ruských státních „elit". Rusko tak částečně přešlo ke státnímu kapitalismu. Zklidnit tuto divokou fázi bylo nutné, protože byla dlouhodobě neudržitelná. Buď by následoval návrat bolševismu revoluční cestou, nebo rozpad státu. Ani jedno nebylo pro státní „elitu" Ruska žádoucí. V prvním případě by přišla o svou moc a nakradené majetky a ve druhém by byla zcela pohlcena zahraničními „elitami", neboť by přišla o svou opěrnou základnu.

Z hlediska bolševismu se tímto částečným přechodem ke státnímu kapitalismu pro obyčejné lidi nic moc nezměnilo. Snad jen, že se situace ve státě více stabilizovala, soupeření

„elit“ v podobě klanově-korporativních skupin nabylo skrytějšího charakteru, stát získal šanci jako takový uhájit svou existenci a v případě napadení se ubránit, jeho konceptuální podstata se tím ale nezměnila. Ztráty dál platí obyčejní lidé a zisky si strkají do kapes kapitalisté, ať už řídí „vlastní“ či „státní“ podniky, nebo třeba banky. Na „sociálce“, kam patří i mzdy, se „davu“ přenechává jen nezbytné minimum, než bude možné znovu pevněji utáhnout šrouby.

Obnova obranyschopnosti na 6. prioritě zobecněných prostředků řízení/zbraní. Rusko pod Putinovým vedením dokázalo obnovit a technologicky modernizovat svůj obranný komplex, čímž si zajistilo fyzickou bezpečnost před přímým vnějším válečným zásahem. Zde se zájmy bolševismu i státních „elit“ částečně protnuly. To částečně znamená obranu společné vlasti, přičemž obyčejní lidé dnes již za ni na frontě bojují a „elity“ dál kšeftaří se zájmy státu do té míry, do jaké se jim to zdá bezpečné pro udržení si své opěrné základny.

2. Absence suverenity na 4. prioritě (ekonomické)

Zatímco na vojenské a politické úrovni Rusko demonstruje nezávislost zůstává **ekonomický a finanční blok ruské vlády stále pod vlivem globálních liberálních dogmat**.

Centrální banka a finanční systém: Ruská centrální banka (vedená E. S. Nabiullinovou) nadále operuje v rámci pravidel nastavených Mezinárodním měnovým fondem (MMF). Vysoké úrokové sazby, které centrální banka udržuje, fakticky dusí domácí reálnou produkci a úvěrování průmyslu.

Absence stalinského národohospodářského modelu: Rusko nepřechází na model permanentního snižování nákladů a věcných cen, který fungoval do roku 1953, přestože s tím má zkušenosti a tehdejší hospodářský růst byl ve světě bezprecedentní. Současný ruský kapitalismus, byť silně státní, stále měří úspěch skrze liberální ukazatele typu HDP, finanční zisk a rentabilitu, což z pohledu KSB brzdí plný rozvoj tvůrčího potenciálu obyvatelstva. **Zde názorně vyplouvá rozpor mezi Putinovými slovy a činy.** Zatímco má Rusko všechny předpoklady k tomu, aby se vrátilo ke stalinské ekonomice, zůstává dál pevně podřízeno na čtvrté prioritě zobecněných prostředků řízení/zbraní nadnárodnímu řízení, a to i ve fázi vedení horké války s kolektivním Západem. To se velice podobá například situaci za 1. světové války, kde spolu v zákopové válce bojovali Francouzi a Němci, zatímco „elity“ spolu vesele obchodovaly a šetřily svá aktiva na „nepřátelské“ straně. Viz citát z knihy Uptona Sinclaira Konec světa (https://kob-forum.eu/2024/11/11/upton-sinclair-konec-sveta-cast-i/), kde otec vysvětluje synovi, aby se nenechal pobláznit vlasteneckými hesly ve Francii, a tak trochu mu nastínil, jak svět ve skutečnosti funguje: „Vysvětlil mu, jak velké finanční zájmy, ocelové kartely, olejové *[myšleno ropné]* a elektrické trusty a banky, které je financují, **kontrolují současně Německo i Francii.** Mají majetky v obou zemích a budou dbát na to, aby tyto majetky zůstaly neporušené; vydělají biliony na této válce, nakoupí si další majetky a budou ještě většími pány, ať dopadne válka jakkoli.“

3. Pokus o návrat k megaprojektům a obnova infrastruktury

V duchu Sapelkinových analýz o stalinistických megaprojektech lze v dnešním Rusku sledovat pokus o renesanci tohoto přístupu, který obchází finanční blokádu investicemi do reálných fyzických aktiv (zde se projevuje vnitřní boj státních „elit“ s těmi, které mají větší vazbu na nadnárodní řízení, především zosobněné americkými státními „elitami“; ty byly v rámci role USA jako světového četníka výkonným prvkem nadnárodního řízení, tudíž se jejich dosah v řízení rozšířil na nadnárodní úroveň, přestože jejich oporou jako státních „elit“ vždy zůstávaly USA jako stát):

Infrastrukturní páteř: Výstavba Krymského mostu, masivní modernizace Bajkalsko-amurské magistrály (BAM) a Transsibiřské magistrály, a zejména rozvoj **Severní mořské cesty** (včetně výstavby největší flotily jaderných ledoborců na světě). Tyto projekty nesledují

okamžitý finanční zisk, ale budují geopolitickou a materiální suverenitu Ruska nezávislou na západních námořních trasách kontrolovaných globálními strukturami.

Technologická soběstačnost: Sankce uvalené západním světem donutily ruské vedení k programu plošného nahrazování importu, což fakticky nutí zemi obnovovat průmyslová odvětví a konstrukční kanceláře zničené v 90. letech. Ovšem jde to velice těžce a mnohdy je nahrazování importu jen markýrováno v duchu kapitalistického: „Já na bráchu, brácha na mne," bez ohledu na zájmy státu.

4. Ideologická fronta a bolševismus v původním smyslu

Koncepce sociální bezpečnosti striktně odlišuje *marxismus* (jako cizorodou ideologii vnesenou do Ruska, která měla nastolení spravedlivé společnosti jen předstírat) od *bolševismu* (jako ruského fenoménu usilujícího o spravedlivé uspořádání společnosti, díky němuž se ty původně jen vábničky na lidi začaly skutečně realizovat v tom smyslu, že se nezůstalo jen u prázdných hesel jako v případě vedení sociálních demokracií v meziválečné Evropě).

Putin se ve své rétorice i krocích jednoznačně staví proti západnímu ultraliberálnímu globalismu, destrukci tradičních hodnot a otevřenému koloniálnímu přístupu nadnárodních „elit". Tím fakticky plní roli obránce civilizační suverenity.

Na druhou stranu se však současný režim nehlásí k bolševické koncepci beztřídní společnosti. Putinova ideologie je spíše vlasteneckým pragmatismem, který kombinuje prvky carského Ruska (silný stát, tradice) **se sociálními garancemi převzatými ze sovětské éry**, neboť setrvačnost sociálních procesů zatím neumožňuje je plně odbourat. Jejich odbourávání probíhá salámovou metodou, o čemž svědčí například prodloužení věku odchodu do důchodu.

V kontextu KSB tedy představuje Putinova éra **přechodnou fázi**. Rusko se dokázalo vymanit z přímého řízení nadnárodních struktur na politické a vojenské úrovni a snaží se obnovovat svou materiální základnu. Dokud však nedojde k plné suverenizaci finančního systému (podřízení Centrální banky Ruska státu a opuštění liberálních ekonomických schémat), je proces odbourávání chruščovovsko-jelcinského dědictví neúplný a zranitelný, má-li to tedy V. V. Putin a skupina stojící za ním vůbec v plánu.

Z hlediska zkušeností z první republiky (ČSR), z jejího meziválečného období, se Putinův postoj i s jeho tezí o postupné evoluci a důrazem na vlastenectví dost podobá postoji sociální demokracie napříč Evropou, která operovala se stejnými pojmy, ale nikdy neměla (tedy její vedení) v úmyslu měnit kapitalismus, čímž prakticky v celé tehdejší Evropě napomohla nástupu fašismu. Z původně pokrokové politické strany se stal postupem času (máslo samo zdražilo – narážka na účelové řízení v Koncepci sociální bezpečnosti, které zdánlivě probíhá samo o sobě) jen nárazník mezi nespokojeným a utiskovaným „davem" a „elitami", řízeně upouštěla páru v rámci stabilizace davo-„elitářské" koncepce. Nejvyšší ruské vedení jasně debolševizuje, položme si tedy otázku, jaké jsou šance, že by Rusko vnější tlak donutil vrátit se ke stalinismu ve smyslu nejen jeho ekonomiky, ale i koncepce jako první priority zobecněných prostředků řízení/zbraní?

Ta paralela s meziválečnou sociální demokracií a jejím historickým selháním nás přivádí k tomu, že se současné ruské „elity" nacházejí ve slepé uličce. Z hlediska Koncepce sociální bezpečnosti (KSB) se Putinovo křídlo pokouší o nemožné: **udržet kapitalistickou ekonomickou základnu (4. priorita) a zároveň budovat suverénní civilizační ideologii (3. priorita), případně dokonce koncepci (1. priorita).** A to vše za situace, kdy vrcholní představitelé státu provádějí cílenou debolševizaci a očištění od jakýchkoli náznaků skutečně spravedlivého, beztřídního uspořádání. Šance, že by vnější tlak (především totální ekonomická a vojenská konfrontace s kolektivním Západem) donutil Rusko k návratu ke „stalinismu" ve smyslu **suverénní koncepce lidskosti jako první priority řízení**, závisí na hlubokém vnitřním rozporu sovětského dědictví a na tom, co KSB nazývá řízením v rámci objektivních zákonitostí.

Toto mohou být některé z klíčových faktorů a scénářů, které určují reálné šance na tento zvrat:

1. **Ekonomický tlak jako objektivně působící síla (4. priorita)**

Západní sankce a odříznutí od globálního finančního systému již dnes nutí Rusko ke krokům, které stalinskou ekonomiku vzdáleně připomínají, byť bez její koncepční podstaty:

Mobilizační ekonomika: Stát musel převzít kontrolu nad plánováním vojensko-průmyslového komplexu, zavést přímé státní zakázky a dotovat strategická odvětví, neboť úvěrování brání finanční blok a centrální banka.

Problém s Centrální bankou Ruska: Současný model, kdy liberální vedení centrální banky dusí ekonomiku vysokými úrokovými sazbami, je v podmínkách totální války dlouhodobě neudržitelný. Pokud bude vnější tlak eskalovat, bude Putin nebo jeho nástupce **objektivně donucen podřídit emisi peněz potřebám reálného průmyslu** – což je první, čistě technický krok ke stalinskému finančnímu modelu (oddělení investičního a spotřebitelského rublu).

2. **Past „sociálně-demokratického“ fašismu v moderním hávu**

Ta historická paralela je kriticky varovná. Meziválečná sociální demokracie svým odmítnutím změnit podstatu kapitalismu umetla cestičku fašismu, protože kapitalismus v krizi přirozeně mutuje do fašistické (korporativistické) diktatury na obranu „elit“.

Pokud ruské vedení dokončí debolševizaci a zbyde pouze prázdné vlastenectví spojené s korporátním kapitalismem (kde stát slouží zájmům velkých oligarchických a státních monopolů), sklouzne Rusko nezbytně do specifické formy **pravicového korporativismu (fašismu)**.

Tento scénář podporuje ta část ruských „elit“, která chce zachovat své majetky, ale potřebuje krotit nespokojenost obyvatelstva skrze nacionalistickou rétoriku. Vnější tlak tento proces urychluje.

3. **Koncepční obrat na 1. prioritě: Proč „elity“ stalinismus odmítají?**

Šance na návrat ke stalinismu jako ke *koncepci lidskosti na první prioritě* (tedy k bolševismu usilujícímu o odstranění vykořisťování člověka člověkem a o rozvoj lidského potenciálu) naráží na **subjektivní faktor vládnoucí třídy**:

- Současná ruská „elita“ vzešla z pozdního sovětského materialismu a divokých 90. let. Psychologicky je pro ně skutečný bolševismus hrozbou, protože by znamenal likvidaci jejich privilegovaného postavení a přechod k přísné osobní odpovědnosti za výsledky řízení (což byl základ stalinského kádrového systému).
- Proto nejvyšší vedení, pokud se tomu už nemůže vyhnout, raději mluví o Stalinovi jako o „silném budovateli státu a vítězi války“, ale **striktně odmítá jeho ideologický a národohospodářský odkaz**.

4. **Kdy se šance na koncepční zvrat radikálně zvyšují?**

Návrat ke skutečné první konceptuální prioritě bolševismu s návazností na jeho podobu ve stalinismu se stane reálným pouze v případě, že **současný socio-demokratický-kapitalistický model Ruska utrpí fatální selhání z důvodu neefektivity řízení**. Pokud vnější tlak dosáhne bodu, kdy liberální ekonomické křídlo způsobí kolaps zásobování nebo hyperinflaci; vlastenecká rétorika bez sociální spravedlnosti přestane fungovat na unavené obyvatelstvo a vojáky na frontě; vznikne akutní hrozba vnitřního rozpadu, pak bude systém postaven před volbu: buď kapitulace před globálním prediktorem (jelcinský scénář 2.0), nebo **vynesení kádrů, jako nositelů nové koncepce, do čela státu**. V Rusku existuje silné, konceptuálně gramotné podhoubí (včetně struktur obeznámených s Koncepcí sociální

bezpečnosti v armádě, tajných službách a akademické sféře), které má teoretickou základnu připravenou.

Z toho všeho tedy plyne, že šance, že se Rusko vrátí ke stalinismu na úrovni *technologie ekonomiky* (plánování, státní monopoly, soběstačnost), jsou pod vnějším tlakem **velmi vysoké (kolem 70–80%)**, protože liberální kapitalismus nedokáže dlouhodobě čelit totálnímu ekonomickému obležení.

Šance na návrat ke stalinismu na úrovni *koncepce lidskosti na první prioritě řízení* (bolševismu) jsou však u současné vládnoucí generace **nízké**. K tomuto kroku bude zapotřebí buď hluboká kádrová čistka vynucená krizí, nebo nástup nové generace řídících pracovníků, kteří pochopí, že bez sociální spravedlnosti nelze globální hybridní válku vyhrát, protože prázdné vlastenectví v kapitalismu vždy končí historickou porážkou.

Na jedné straně nyní stojí mocenský aparát usilovně pracující na přepisování paměti národa a na druhé straně se pod povrchem formují kádry, které mohou v kritickém momentu převzít řízení.

Jak současná debolševizace v ruských médiích a kultuře záměrně blokuje historickou paměť?

Z hlediska KSB a třetí priority řízení (ideologické/faktologické) provádí současné ruské státní vedení velmi rafinovanou operaci: **odděluje formu od obsahu**. Oslavuje se Sovětský svaz jako mocné impérium, ale důsledně se maže a špiní myšlenka bolševismu jako hnutí za spravedlivou společnost bez vykořisťování.

V praxi to v médiích a kultuře probíhá skrze několik jasných mechanismů:

Stalin ano, Lenin ne: Vladimir Vladimirovič Putin opakovaně ve svých projevech (včetně toho před začátkem speciální vojenské operace) ostře kritizoval V. I. Lenina. Obvinil ho z toho, že položil pod Rusko „časovanou bombu“ vytvořením svazových republik na národnostním principu. Stalin je naopak vnímán milostivěji, ale výhradně jako „efektivní manažer“, „rudý car“ a stavitel impéria – nikoli jako bolševický teoretik.

Filmová a seriálová produkce: Státem dotovaná kinematografie produkuje historická dramata, kde jsou bolševici a revolucionáři zobrazováni buď jako fanatici, západní agenti (častý motiv u Trockého), nebo jako primitivní síla, která zničila „vznešené carské Rusko“. Ideálem je prezentován carský důstojník, šlechtic nebo bílý generál, čímž se do vědomí společnosti implantuje elitářský model fungování světa.

Zakrývání symbolů: Nejzářivějším vizuálním příkladem této schizofrenie je každoroční zakrývání Leninova mauzolea na Rudém náměstí během vojenských přehlídek 9. května. Stát oslavuje Vítězství z roku 1945 (sovětský triumf), ale bedlivě schovává symbol, k jehož nohám tehdy sovětští vojáci odhazovali nacistické vlajky.

Dosazování filosofů fašizujícího směru: Oficiální státní propaganda i akademická sféra často citují a rehabilitují myslitele, jako je **Ivan Iljin** – ruský emigrantský filosof, který ve 20. a 30. letech otevřeně sympatizoval s italským fašismem a německým nacionálním socialismem jako s nástroji proti bolševismu. Propagací Iljina se „elity“ snaží legitimizovat korporativní stát s pevnou rukou, který však nesahá na kapitalistické vlastnictví.

Tato debolševizace slouží jako **ideologická hráz**. „Elity“ potřebují, aby lidé byli vlastenci, chodili do armády a pracovali pro stát, ale nesmí je napadnout se ptát, proč zisky z přírodního bohatství stále plynou do kapes úzké vrstvy oligarchů a státních korporací.

Pokud má dojít k návratu ke stalinismu ve smyslu první priority řízení (přechod ke koncepci sociální spravedlnosti a metodologické suverenity), nemůže tento impuls vzejít od liberální vlády ani od stávajících oligarchů. V Rusku však existují specifické kádrové skupiny, které pod tlakem vnějších okolností mohou zafungovat jako nositelé této změny.

Daly by se identifikovat tři takové hlavní proudy:

1. **Státní národohospodáři a „technokraté reálného sektoru“**

Tato skupina zahrnuje lidi v čele velkých průmyslových podniků, zbrojovek a regionální gubernátory, kteří se denně potýkají s realitou západních sankcí.

Patří sem lidé napojení na think-tanky typu **Izborský klub** nebo ekonomové sledující linii akademika Sergeje Glazjeva (který dlouhodobě prosazuje opuštění MMF a přechod k suverénnímu finančnímu systému).

Tito lidé nebudou citovat Karla Marxe, ale čistě pragmaticky chápou, že liberální model centrální banky s vysokými úroky průmysl zabíjí. Tlak na přežití je nutí zavádět prvky plánování, meziodvětvových bilancí (což byl základ stalinských pětiletek) a požadovat zestátnění strategických podniků.

2. **Konceptuálně gramotná část armády a tajných služeb (silovici)**

Uvnitř ruských silových struktur (FSB, GRU, generální štáb) existuje silná vrstva důstojníků středního a vyššího článku, kteří prošli teoretickou přípravou zahrnující analýzu hybridních válek a řízení supersystémů.

V Rusku není tajemstvím, že materiály Koncepce sociální bezpečnosti (a práce autorského kolektivu VP SSSR) se od 90. let šířily právě v prostředí vojenských akademií a analytických center tajných služeb.

Tito lidé vidí geopolitický střet v jeho plné nahotě. Vědí, že bez ideologické jednoty a odstranění vnitřní páté kolony (liberálních elit) nelze dlouhodobý tlak Západu vydržet. Pro ně je stalinismus synonymem absolutní státní disciplíny, kádrové čistky od zrádců a podřízení všeho zájmům národní bezpečnosti.

3. **Frontová generace a „vlastenecké podhoubí“**

Válka generuje zcela novou kádrovou elitu. Tisíce mužů na frontě, dobrovolníci, vojenští zpravodajové a civilní organizátoři pomoci frontě tvoří novou, vysoce aktivní vrstvu společnosti.

Tito lidé zažívají realitu v zákopech, kde neplatí peníze, ale bratrství a reálné schopnosti řízení. Vidí korupci v týlu a neefektivitu byrokracie.

Tato „frontová generace“ má obrovský potenciál k radikalizaci směrem doleva – k požadavku sociální spravedlnosti. Až se tito lidé masově vrátí do civilního života, budou požadovat očistu státního aparátu. Pokud jim stát nabídne jen Iljinův fašizující patriotismus bez obsahu, odmítnou ho, protože v praxi poznali cenu solidarity a rovnosti.

Dopadá to tedy tak, že současný Putinův režim sedí na sudu prachu. Snaží se vládnout post-sovětskému národu, který má sociální spravedlnost hluboce zakódovanou v kulturním genotypu, pomocí kapitalistických nástrojů a debolševizační propagandy.

Vnější tlak západních sankcí a vojenské konfrontace však tento rozpor vyhrotil na maximum. Buď stávající „elity“ v zájmu vlastního přežití umožní kádrovým skupinám z reálného sektoru a armády provést ekonomický a koncepční obrat (přechod k suverénnímu řízení), nebo systém zkolabuje na vnitřní neefektivitu – přesně tak, jak to předvedla meziválečná evropská sociální demokracie.

Můžeme si také položit otázku, nakolik jsou si schopni v Rusku uvědomit, že jsou kvůli své bolševické „zátěži“ z hlediska globálních „elit“ (vrcholku elitářské pyramidy/světového zákulisí/globálního prediktoru/deep state – jak je komu libo) jednoznačně určeni k likvidaci? Jako stát i jako národ? Přičemž nejde jen o ten ruský, státotvorný, ale i o všechny ty ostatní, které patřily k sovětům. To samé mimochodem platí pro národy z bývalého socialistického tábora. Na Západě je sociální stát a vzpomínka na něj likvidována záměnou původních národů za nové prostřednictvím migrace s vymazáním či přepsáním jejich dějin (druhá priorita řízení).

Co se týče samotného Ruska, tak tam ten sovětský bolševismus může kdykoliv z latentní fáze přejít do té aktivní, což si globální „elita“ dobře uvědomuje, a proto se může

zachránit jen tou cestou, že se oficiálně přihlásí k bolševickému dědictví v podobě leninismu a stalinismu, čímž získá spojence, stejně jako je získali bolševici u obyčejných lidí i rozumné části státních „elit“ v ostatních státech světa. Rusku samotnému to umožní opět raketový rozvoj, který nebude uměle účelově brzděn a znemožní to či přinejmenším znesnadní zapojit tyto státy do plánu jeho likvidace. Jinak Rusko zůstane jen jednou z band, která tlak těch ostatních band v konečném důsledku neustojí. Rusko je určeno k likvidaci bez ohledu na to, jak moc se Putinovo křídlo snaží hrát podle kapitalistických pravidel. Takže to povede buď k likvidaci Ruska samotného, jestliže dobře zaúřaduje jeho pátá kolona, nebo k celosvětové katastrofě v podobě 3. světové války. Jestliže se Rusko vydá cestou bolševiků, může postupně měnit Kurjaže v kolonie Gorkovců, jako to udělali chlapci pod Makarenkovým vedením v rámci ohlášené koncepce spravedlivé společnosti.

Úroveň uvědomění v Rusku: Kdo vidí hrozbu likvidace?

Uvědomění si faktu, že jde o existenční likvidaci celé civilizace, je v Rusku rozvrstveno podle hierarchie řízení:

Na úrovni davu (obyvatelstva): Zde je toto uvědomění intuitivní. Lidé sice masově nečtou KSB, ale skrze historickou paměť podvědomě cítí, že Západu nejde o „demokracii“ nebo „Putina“, ale o zničení Ruska jako takového a porcování jeho zdrojů. Tento tlak paradoxně aktivuje hlubinné bolševické archetypy solidarity a kolektivismu.

Na úrovni konceptuálních kádrů (analytici, vlastenečtí silovici): Zde je uvědomění stoprocentní. Tito lidé otevřeně mluví o tom, že Rusko se nachází v hybridní válce vyhlazovacího typu a že pokusy zalíbit se Západu skrze kapitalismus byly fatální chybou.

Na úrovni nejvyššího politického vedení: Zde panuje největší rozpor. Putin a jeho nejbližší okolí si nepochybně uvědomují, že Západ je chce fyzicky a politicky zničit (je zde i to poučení z osudu Kaddáfího či Saddáma Husajna). Stále se však mentálně zdráhají opustit kapitalistické paradigma, protože jsou s ním majetkově a strukturálně spjati. Také se bojí, že oficiální přihlášení se k bolševickému dědictví by rozpoutalo vnitřní občanskou válku s dosud silnou liberální oligarchií.

Statistická genocida genofondu aktivních

Je skutečností, že do speciální vojenské operace probíhá nábor z dobrovolníků. „Elity“ to podávají jako doklad toho, že lidé jsou ochotni bojovat za stávající zřízení. Jen už nedodávají, jaký to má statistický dopad na kvalitu společnosti, na její dlouhodobé oslabování, což nemůže být z hlediska řízení žádná náhoda. Pro globální řízení i pro část kompradorských (prozápadních) „elit“ uvnitř Ruska je tento model ideálním nástrojem k vyřešení dvou úkolů najednou: udržení kapitalismu a eliminace hrozby bolševického vzepětí. Statistické a koncepční dopady na kvalitu populace lze popsat přes následující procesy.

Když stát vyhlásí plošnou mobilizaci, do zbraně jdou všichni bez rozdílu – oportunisté, konzumisté i vlastenci. Současný ruský model postavený na „dobrovolných kontraktech“ však funguje jako **obrácený evoluční filtr**:

- **Kdo odchází na frontu?** Jsou to lidé s vysokou mírou obětavosti, silným pocitem odpovědnosti za kolektiv, lidé činu, kteří jsou ochotni riskovat život pro myšlenku, pro stát. Odcházejí ti nejaktivnější a nejodvážnější muži v reprodukčním věku (20–45 let).
- **Kdo zůstává v týlu?** V bezpečí zázemí zůstává hédonistická, konzumistická a atomizovaná část populace, lidé vychovaní v liberálním paradigmatu 90. let, pro které je koncept vlasti či služby prázdným pojmem.

Jaký to má statistický dopad? Stát tímto mechanismem doslova přichází o ty nejlepší nositele zdravého společenského genotypu. Ztráta desítek tisíc těchto mužů znamená, že se rodí méně dětí lidem s vrozeným smyslem pro čest a obětavost. Společnost je tímto

způsobem uměle zbavována právě té části populace, která je schopná odporu vůči zotročování, která je si vědoma své ceny a neprodává se lacino.

Ti, kteří dnes umírají nebo jsou mrzačeni **v opotřebovávací válce**, jsou přesně ti lidé, kteří by po návratu domů tvořili **kádrové podhoubí pro čistku byrokracie a oligarchie**. Jsou to lidé se smyslem pro spravedlnost.

Tím, že speciální vojenskou operaci „elity" vedou formou pomalého, pozičního mletí lidské síly (které je z pohledu vojenské vědy při stávající převaze často nepochopitelné a dá se z toho odvodit, že jde o účelový postup) **regulují** fakticky ve svém týlu **množství nebezpečných elementů**, které by mohly ohrozit jejich kapitalistické pozice. Mrtvý hrdina dostane pomník a jeho rodina peníze, ale živý hrdina v týlu by požadoval znárodnění majetků a suverenitu centrální banky.

1. Vnitřní pnutí jako objektivní korektor zrady

Pouze vnitřní pnutí nutí Rusko v poslední době na frontě přitvrdit a urychlit postup. Ruský systém se dostal na hranici únosnosti tohoto „dobrovolnického byznysu". Část vojenského velení a vlastenecké křídlo pochopily, že **hra na opotřebovávací válku v rámci kapitalistického systému hraje do karet Západu**. Rusko je objektivně nuceno opustit strategii „pomalého prodlužování" a přejít k rozhodným drtivým úderům, protože demografický a ekonomický dluh tohoto umělého konstruktu začíná ohrožovat stabilitu samotného režimu.

Umělé prodlužování konfliktu přes selektivní nábor dobrovolníků je z koncepčního hlediska **řízenou kastraci tvůrčího a vlasteneckého potenciálu ruského národa**. Globální „elity" se snaží dosáhnout stavu, kdy Rusko sice formálně „vyhraje" kus území, ale vnitřně zůstane demograficky zdecimované, morálně vyčerpané a kádrově obsazené hédonistickými konzumenty, kteří nebudou klást odpor při dalším kole kolonizace.

2. Bolševické dědictví jako jediná šance na globální spojenectví

Teze, že oficiální přihlášení se ke skutečnému bolševickému (nikoli trockisticko-marxistickému) odkazu je jedinou šancí, vychází z Koncepce sociální bezpečnosti.

Když Sovětský svaz po VŘSR nabídl světu **alternativu ke koloniálnímu a kapitalistickému vykořisťování**, získal tím obrovskou pátou kolonu přímo uvnitř západních států – miliony pracujících, intelektuálů a antifašistů po celém světě začaly sympatizovat s Moskvou. Byl to právě tento obrovský ideologický a morální vliv (1. a 3. priorita řízení), co po druhé světové válce paralyzovalo plány jako **operace Nemyslitelné (Unthinkable)**. Západní generálové věděli, že pokud by zaútočili na SSSR, jejich vlastní dělníci v loděnicích a továrnách by vyhlásili generální stávky a sabotovali válečné úsilí.

Dnešní Rusko tuto zbraň nemá. Tím, že nabízí pouze „vlastenecký kapitalismus" a tradiční hodnoty, oslovuje na Západě jen úzký segment konzervatistů. Pro většinu obyvatel planety (zejména na globálním jihu) je současné Rusko jen dalším kapitalistickým státem, který bojuje o sféry vlivu. **Pokud by se Rusko oficiálně přihlásilo k bolševickému dědictví sociální spravedlnosti a reálného osvobození člověka z finančního otroctví, získalo by okamžitě ideologickou hegemonii na celém světě.** Jednu takovou obrovskou šanci Rusko promeškalo za koronaviru, kdy lidé bedlivě pozorovali, jak se zachová. Jeho přístup se bohužel od západního nijak nelišil, čímž ruské vedení znovu jasně ukázalo, za koho kope, a většina/bolšinstvo to určitě není.

3. Makarenkovská proměna: Změna Kurjaže v kolonie Gorkovců

Geniální odkaz pedagoga Antona Semjonoviče Makarenka (popsaný v knize *Začínáme žít* či *Pedagogická poéma*) ukazuje, jak lze destruktivní, asociální a zdivočelou

masu lidí (bezprizorné děti z živořící Kurjaže) přetvořit v uvědomělý, vysoce produktivní a morální kolektiv (kolonii Gorkovců).

Makarenko tak v malém měřítku dokázal to, co Stalin realizoval na úrovni celého státu do roku 1953: vytvořil systém, kde se lidé rozvíjeli skrze společnou práci, nikoli skrze konkurenční boj o přežití.

V přeneseném smyslu stojí dnešní Rusko před stejným úkolem. Ruská společnost je po pětatřiceti letech (napřed divokého a nyní do značné míry státního) kapitalismu morálně a sociálně atomizovaná (je to ten makarenkovský „Kurjaž" plný cynismu, korupce a konzumu).

Aby Rusko dokázalo proměnit Kurjaž v kolonii Gorkovců na celostátní úrovni, potřebuje právě změnit koncepci na úrovni **první priority řízení (světonázorové)**. Kapitalismus ze své podstaty generuje egoismus a parazitismus – v něm Makarenkův systém fungovat nemůže. Pouze přihlášení se k bolševickému cíli (rozvoj tvůrčího potenciálu každého člověka) umožní spustit celospolečenské transformační procesy:

- Převýchovu elit skrze tlak zdola a zavedení přísné odpovědnosti za výsledky řízení.
- Zapojení frontové generace do budování státu nikoli jako potlačované námezdní síly, jak je to nyní v plánu, ale jako uvědomělých organizátorů nové společnosti.

Co se dá říci závěrem? Že Rusko má teoretickou i historickou výbavu k tomu, aby tento obrat udělalo. Vnější tlak Západu je tak obrovský, že k této volbě dříve či později dojde, protože stávající socio-demokratický pragmatismus vyčerpá své možnosti. Skutečná otázka zní, zda tato transformace proběhne včas a relativně plynule skrze kádrové změny shora, nebo zda bude muset současný systém nejprve narazit na tvrdou zeď vnitřní krize, která to vynesení makarenkovských a koncepčních metod do čela státu vynutí revoluční čistkou.